viser Blodblandingen sin Betydning, og for at udvikle dens Resultater træder saa Opdragelsen til.

Fra den Stund, da Fru Rendalen følte, at hun var Moder, har hun villet, energisk villet, sit Barns Frelse, og hvem tvivler om, at en saadan Villen, gjennem hvilken man bearbejder sig selv og næsten tvinger Forholdene, — er Magt! Efter hans Fødsel fører hun det ud i Livet, sejt og udholdende, under Taarer og Tvivl, og i Kamp med det Kurteagtige, hvoraf ikke saa lidt ytrer sig hos Drengen, og disse Kapitler om den lille Thomas's Barnedage bliver vistnok de reneste Perler i Bogen.

Men efter dette kommer, som bemærket af en tidligere Anmelder, en Lakune, vi hører intet om Th. Rendalens Ungdomstid, i hele fjorten Aar slipper vi ham, og vi gjenfinder ham først paa Talerstolen i den Skole, hvis Fremtid er hans Livsgjerning.

»Det flager« er ført over i et nyt Spor: den kvindelige Opdragelse. Rendalen slaar til Lyd for den med følgende Citat af Herbert Spencer: »Den vigtigste Kundskab for Mennesket, er at lære at skjøtte sig selv; og den næstvigtigste er at lære at skjøtte sit Afkom!« Derfor bør »Sædeligheden« være Skolens Formaal, og derfor bør man navnlig have sin Opmærksomhed henvendt paa den unge Kvinde i Overgangsalderen, »en Tid, hvor noget fremmed af blandet Natur flytter ind o. s. v.« Men hvilket Middel bør nu anvendes for at sikre et sædeligt Grundlag? Alle Fag er tvivlsomt skikkede hertil, selv Religionen, da det er de færreste, der gribes varig af religiøs Tro. Fremtidsskolen bør derfor lægge Hovedvægten paa Naturvidenskaben, saaledes som ogsaa dens Forbilleder i Amerika og England gjør det. Og denne Videnskab bør gives fuldt ud, man maa være aabenhjærtig, indgaaende, slet intet skjule; netop det, som nu almindelig skjules, er det vigtigste! Den unge skal gjennem Undersøgelser og Forklaringer sættes ind i alt sit eget Legeme vedrørende. Gjennem dette skal Barnet modnes til Vilje og til med fuld Fortrolighed at udtale sig, saa at ikke noget bør vedgaas, andet ikke, thi dette gjør Indhug i vort Mod.

I store Træk tror jeg her at have fremsat Hovedtanken i Rendalens Skoletale, men endvidere betoner han, at denne Naturkundskab, som giver Frimodigheden, burde have sin